

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΜΑΪΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 21

ΤΟ Α' ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΦΗΜ. ΚΛΗΡΟΥ
ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
(10—13 ΜΑΪΟΥ 1932)

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ

Τὸ ἐν Ἀθήναις προσκλήσει τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίου Χρυσοστόμου συνελθόν Α' Συνέδριον τοῦ Ἱεροῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἀγιοτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τῇ 10—13 Μαΐου 1932

Ἀκούσαν τῶν εἰσηγητῶν ἐπὶ τῶν διαφόρων θεμάτων τῆς ἡμερησίας ἀτάξεως καὶ δὴ 1) τοῦ ἀρχιμανδρίτου Παντελεήμονος Παπαγεωργίου ἐπὶ τοῦ θέματος «ὁ ἱερεὺς ἐν τῷ ναῶ», 2) τοῦ πρεσβυτέρου Ἐμμανουὴλ Μυτιληναίου ἐπὶ τοῦ θέματος «ὁ ἱερεὺς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ», 3) τοῦ ἀρχιμανδρ. Προκοπίου Καλλιωντζίου ἐπὶ τοῦ θέματος «ὁ ἱερεὺς ἐν τῇ συγχρόνῳ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ», 4) τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Μακρῆ ἐπὶ τοῦ θέματος «τὸ μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ αἱ σύγχρονοι ἁλλείψεις καὶ δυσχερεῖαι αὐτοῦ» καὶ 5) τοῦ ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Δημητρίου ἐπὶ τοῦ θέματος «ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τῆς συγχρόνου κοινωνίας καὶ τὰ μέσα τῆς θεραπείας αὐτῆς», ἐνέκρινε κατ' ἀρχὴν πάντα τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀναπτυχθέντα καὶ προτιθέντα, ἀποδεξάμενον δὲ τὰς σχετικὰς προτάσεις τῆς πρὸς μελέτην αὐτῶν συσταθείσης Ἐπιτροπῆς

Ἀποφαίνεται

Ὁ Ἱερεὺς ἐν τῷ Ναῶ.

1) Προτείνει ὅπως τηρῆται ἢ ἐπιβεβλημένη, ἄλλως τε, ἀριβία καὶ τάξις ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ἐν τῷ ἱερῷ ναῶ καθιόντων τοῦ ἱερέως καὶ ἀποφεύγεται πᾶν ὅ,τι δύναται ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βασικοῦ σκοποῦ τῆς θείας λατρείας.

2) Προτείνει ὅπως καταρτισθῇ ἐπιτροπὴ πρὸς ὀργάνωσιν τελετουργικοῦ φροντιστηρίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μεγ. Πρωτοσυγγέλλου, καλουμένων πρὸς τοῦτο τῶν ἐμπειροτέρων λειτουργῶν, ὅπως δι' ὑποδειγματικῶν ἱεροτελεστιῶν μορφωθῇ ὁμοίομορφος τύπος διὰ πάντα τοὺς λειτουργούς.

3) Παρακαλεῖ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὅπως ἐπιναλᾶβῃ τὴν διαταγὴν πρὸς τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τοῦ Τυπικοῦ.

4) Ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως καταβληθῇ πᾶσα προσπάθεια, ἵνα τὰ μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου τελῶνται ἐν τῷ ναῶ.

5) Παρακαλεῖ ὅπως διαταχθῶσιν οἱ ἱερεῖς νὰ ἐπιμύζωσιν αὐστηρῶς τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τῶν

Ἱ. Κανόνων περὶ εἰσόδου τῶν λαϊκῶν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα.

6) Θεωρεῖ ἀπαραίτητον τὴν καθιέρωσιν τοῦ θεσμοῦ τοῦ «Ἐκκλησιάρχου» διὰ τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν.

7) Ἐκφράζει τὴν εὐχὴν, ὅπως συσταθῇ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπιτροπὴ, ἥτις νὰ παρακολουθῆσιν τοὺς κηρύττοντας ἐφημερίους, νὰ προτείνῃ δὲ τὴν ἄρσιν τοῦ δικαίωματος τοῦ κηρύττειν ἀπὸ τῶν τυχόν ἀδοκίμων.

Ὁ Ἱερεὺς ἐν τῇ Οἰκογενείᾳ.

8) Συνιστᾷ ὅπως οἱ ἐφημέριοι χρησιμοποιοῦσι, καθ' ὃ ἔχουσι καθήκον, τὰς κατ' οἶκον ἱεροτελεστίας ὡς εὐκαιρίας διὰ τὴν πνευματικὴν κατὰ Χριστὸν οἰκοδομὴν τῶν οἰκογενειῶν τῆς ἐνορίας των.

9) Ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ἵνα οἱ ἐφημέριοι δημιουργῶσιν οἱ ἴδιοι εὐκαιρίας ἐπισκέψεως τῶν ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῶν οἰκογενειῶν πρὸς χριστιανικὴν οἰκοδομὴν αὐτῶν, χρησιμοποιοῦσι δὲ καὶ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον καὶ τὸ ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ Κήρυγμα πρὸς ἀμειωτέραν μετὰ τοῦ λαοῦ ἐπαφήν.

10) Ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὡς ἤθελεν ὀρίσει ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, συνέρχονται κατὰ τμήματα οἱ ἐφημέριοι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς ποιμαντικῆς αὐτῶν πείρας καὶ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἐν πνεύματι προσευχῆς καὶ ἐνότητος ἀντιμετώπισιν τῶν παρουσιαζομένων δυσκολιῶν.

11) Θεωρεῖ ἀπαραίτητον τὸν διὰ τοῦ θείου Κηρύγματος καὶ δι' εἰδικῶν ἐντύπων δημοσιεύσεων διαφωτισμὸν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ἐπαφῆς τοῦ οἴκου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

12) Θεωρεῖ σκόπιμον τὴν ἐκδοσιν ἰδίου οἰκογενειακοῦ περιοδικοῦ.

Ὁ Ἱερεὺς ἐν τῇ συγχρόνῳ ἑλλ. κοινωνίᾳ.

13) Θεωρεῖ ἀναγκαίαν τὴν ὀργάνωσιν τῆς κατηχητικῆς διακονίας διὰ τῆς ἐπεκτάσεως καὶ συστηματικῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν Κατηχητικῶν σχολείων ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τὸν καταρτισμὸν κατηχητῶν καὶ κατηχητριῶν ὑπὸ εἰδικῶν θεολόγων καθηγητῶν.

14) Ἐπίσης, θεωρεῖ ἀναγκαῖον, ὅπως ἐπιδιωχθῇ ὁ πρᾶκτος εἰς τὸ κήρυγμα καταρτισμὸς τῶν μὴ εὐμοιροῦντων ἀνωτέρας θεολογικῆς μρφώσεως, ὑπὸ τῶν ἱεροκηρύκων Ἀττικῆς τῇ ὁδῷ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου.

15) Θεωρεῖ ἀπαραίτητον τὴν συγκρότησιν τακτικῶν συσκέψεων τῶν ἀσκού των τὸ κήρυγμα ἐφημερίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπὶ τῶν ἐπικαιρίων θεμάτων,

τῶν ὁποίων δέον νὰ ἀπτηται ὁ ἄμβων, καὶ τὴν εὐρεΐαν ἀνάλυσιν αὐτῶν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

16) Συνιστᾷ τὴν ὁργάνωσιν «χριστιανικῶν νεολαιῶν» κατὰ συνοικίας ὑπὸ τὴν ποδηγέτησιν τῶν ἐφημερίων πρὸς τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματός τῆς νεολαίας καὶ περιώσιν αὐτῆς ἐκ τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐκ τῶν ἀντιθρησκευτικῶν προπαγανδῶν.

17) Κρίνει σκόπιμον τὴν ὁργάνωσιν ἱεροποστολικῆς διακονίας διὰ τὸν στρατόν, τὸ ναυτικὸν καὶ τὰς στρατιωτικὰς σχολάς, τὰς φυλακὰς, τὰς βιοτεχνικὰς σχολὰς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ τὸν προσφυγικὸν κόσμον, τὰ ἐργατικά κέντρα, τοὺς πολυπληθεστέρους λαϊκοὺς συλλόγους, τὴν στρατιωτικὴν λέσχην, τοὺς ἐπιστημονικοὺς συλλόγους, πρὸς ἐμπέδωσιν καὶ συνειδητὴν καλλιέργειαν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ φρονήματος αὐτῶν.

18) Θεωρεῖ ἐπείγουσαν τὴν ἀνάγκην διοργανώσεως ἀγαθοεργοῦ διακονίας διὰ τὰ ἄστυα, τὰ νοσοκομεῖα, τὰς φυλακὰς καὶ διὰ τὴν συστηματικωτέραν ἀνακούφισιν τῆς ἀφανοῦς δυστυχίας, τῶν ἀποκλήρων τῆς κοινωνίας, κατ' ἐξοχὴν δὲ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀνέργων.

19) Συνιστᾷ τὴν ὁργάνωσιν ἐνοριακῶν ἐνώσεων πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ κηρύγματος τῆς ἐνορίας, τοῦ Κατηχητικοῦ σχολείου, τῆς φιλοπτώχου κινήσεώς τῆς καὶ τὴν ῥύθμισιν τοῦ ἐνοριακοῦ κόσμου ἐν τῷ πνεύματι τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως.

20) Συνιστᾷ νὰ ἐφαρμόζωνται ἀκριβῶς παρὰ τῶν πνευματικῶν αἱ ὑφιστάμεναι διατάξεις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς περὶ ἐξομολογήσεως.

21) Παρακαλεῖ νὰ καταρτισθῇ σῶμα εἰδικῶν πνευματικῶν.

22) Παρακαλεῖ νὰ ἰδρυθῇ τάγμα περιοδευόντων πνευματικῶν, ἵνα ἐξοικονομηθῇ τὸ ζήτημα τῆς ἑλλείψεως, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι.

23) Παρακαλεῖ νὰ καθιερωθῶσι συσκέψεις καί φροντιστήρια πνευματικῶν, ὅπως οἱ εἰδικοί πνευματικοὶ καταρτίζονται κατὰ τὰ σύγχρονα πνευματικὰ ζητήματα. Νὰ καταρτισθῇ δ' ἐκ τῶν μελετῶν καὶ συζητήσεων τῶν πνευματικῶν εἰς τὰ τοιαῦτα φροντιστήρια «ὀδηγὸς τῶν πνευματικῶν» ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἵνα ἐπιτευχθῇ ὁμοιομορφία ἐν τῇ ἐνασχίσει τοῦ καθήκοντος τούτου.

24) Θεωρεῖ ἀπαραίτητον ὅπως ἐκδοθῶσι φυλλάδια καὶ βιβλιάρια διαφωτιστικὰ τοῦ λαοῦ ὡς πρὸς τὰ ζητήματα καὶ τὰ προβλήματα τῆς ἐξομολογήσεως, κατόπιν εἰδικῆς πρὸς τοῦτο συσκέψεως τῶν πνευματικῶν.

25) Ἐπίσης θεωρεῖ ἀναγ. αἶον νὰ διαφωτισθῇ ὁ λαὸς διὰ τὸ ζήτημα τῆς Ἐξομολογήσεως ὑπὸ τῶν ἱεροκηρύκων.

96) Παρακαλεῖ νὰ ληφθῇ φροντίς ὅπως ἀρθῇ ἡ πνευματικὴ πατρότης ἀπὸ τοὺς ἐγνωσμένης καὶ ἀποδεδειγμένης ἀνεπαρκείας πνευματικούς.

Ἄλλα μέτρα θεραπείας τῶν ἠθικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῆς Κοινωνίας.

27) Προτείνει ὅπως τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου

ἀνταποκρίνηται εἰς τὰς σύγχρονους ἀνάγκας τῆς κοινωνίας, προπαρασκευάζονται δ' ἀναλόγως οἱ ἱεροκήρυκες.

28) Παρακαλεῖ νὰ ληφθῇ πρόνοια περὶ τῆς ἐνισχύσεως τῆς διδασκαλίας τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Ἐπικρατείας καὶ περὶ τοῦ διορισμοῦ εἰδικῶν θεολόγων καθηγητῶν, νὰ ζητηθῇ δὲ ἡ σύντιξις καταλλήλου ὀδηγοῦ τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τούτου.

29) Προτείνει ὅπως ζητηθῇ ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν ἐκασταχοῦ ἱεροχῶν εἰς τὰ κατὰ τόπου ἐποπτικά συμβούλια.

30) Παρακαλεῖ νὰ ληφθῇ πρόνοια διὰ τὴν ὁργάνωσιν παιδονομίας κατ' ἐνορίαν πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἐξωσχολικῆς ζωῆς τῶν μαθητῶν.

31) Ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως ἐφαρμόζωνται αἱ κατὰ τοῦ προσηλυτισμοῦ ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις τοῦ Συντάγματος.

32) Ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως ἐνισχυθῶσι τὰ ὑπάρχοντα Ἐκκλησιαστικὰ Ὁρφανοτροφεῖα καὶ ἀύξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰ δυνατόν πρὸς περίθαλψιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῶν ἀπόρων παιδῶν.

33) Θεωρεῖ ἀναγκαῖον, νὰ ἐπιδιωχθῇ ὁ διαφωτισμὸς τῶν πιστῶν ἐπὶ τῆς ἱερότητος τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου.

34) Παρακαλεῖ νὰ ἐπιδιωχθῇ ὁ διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου τακτικὸς διαφωτισμὸς τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ζητημάτων, ἀποφευομένου παντὸς δημοσιεύματος βλάβοντος ἢ προσβάλλοντος τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα καὶ σκανδαλίζοντος τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς.

Γενικαὶ προτάσεις.

35) Ἐπὶ πλεόν ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως καθιερωθῇ ὁ θεσμὸς τῶν προϋσταμένων ἐφημερίων, εἰς οὓς ν' ἀνατεθῇ εἰς ἐκάστην ἐνορίαν—ὅπου ἐφημερεύουσι πλείονες τοῦ ἐνός—ἡ πνευματικὴ διαποίμανσις τῆς ἐνορίας, ἢτοι ἐξομολόγησις, κήρυγμα, φιλανθρωπία καὶ τὸ ἐν γένει διοικητικὸν μέρος, ἐκλεγομένων πρὸς τοῦτο τῶν καταλληλοτέρων.

36) Παρακαλεῖ ὅπως, ἀντὶ τῆς εἰς τμήματα διαρέσεως τῶν ἐνοριῶν, ἐπιβληθῇ τὸ κοινὸν ταμεῖον τῶν ἐφημερίων.

37) Εὐχαρίστως ἀποδέχεται ὅπως τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν παλαιὰ πρότασις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, καθ' ἣν ὁσάκις ἐκδημήσῃ τις ἐκ τῶν ἐφημερίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, πάντες οἱ ἐπιζῶντες συνάδελφοι δέον νὰ καταβάλλωσιν πρὸς ἄμεσον οικονομικὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀποφραμισθείσης οἰκογενείας τοῦ τοῦλάχιστον ἀνά εἴκοσι πέντε δραχμῶν ἑκαστος.

Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις

τῇ 13ῃ τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ ἔτους 1932

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΜΒΩΝΑ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

222

Ἀληθινή Λατρεία

(Κυρ. Σαμαρείτιδος 29 Μαΐου)

... Οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῶσι καὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ.

(Ἰω. 8' 23)

Ἀπὸ τὸν ὑπέροχον διήλογον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα (Ἰω. 8' 5 - 43) εἶναι ἴσως περισσότερο ἐπίκαιρος ἢ σκέψις ἐπὶ τῶν λόγων τούτων τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου. Δύο πολλοὶ εἶναι ἡ λατρεῦντες τὸν Θεὸν καὶ περισσότεροι ἀκόμη οἱ νομίζοντες ὅτι λατρεύουσιν Αὐτόν. Ποῖων ὅμως ἡ λατρεία εἶναι ἡ ἀληθινή καὶ εὐπροσδεκτος ἀπὸ παρὰ τῷ Θεῷ;

Α'. — Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναίσθηματος εἶναι φυσικὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἱστορία ὄλων τῶν θρησκειῶν τῆς γῆς εἶναι συγχρόνως καὶ ἱστορία τῆς λατρείας. Θρησκεία ἄνευ λατρείας οὔτε ὑπῆρξεν οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ. Ἀπατῶνται ὅσοι, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἔχουσι θρησκείαν, ἰσχυρίζονται ἅμα ὅτι δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς λατρείας. Δι' αὐτοῦ, ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη ἔχει ἀποκοιμῆσει πρὸς καιρὸν τὸν πόθον τῆς μετὰ τοῦ θεοῦ ἐπικοινωνίας, ἡ ἔχει ἀπαμβλύνει τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τελείως. Ἄνθρωπος διατηρῶν ἐν τούτοις τὸν θεῖον σπινθῆρα τῆς θρησκευτικότητος ἀσβεστον αἰσθάνεται τὴν ἔλλειψιν τῆς λατρείας.

Δυστυχῶς ἡ τάσις ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες βλέπουσιν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ τὴν ὑψίστην ἀπλῶς ἠθικὴν διδασκαλίαν, ἀπογυμνοῦντες αὐτὸν τελείως τῆς θρησκευτικῆς του οὐσίας. καλλιιεργεῖ εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ μεταξὺ πολλῶν χριστιανῶν τὴν υψηλόφρονα ταύτην στάσιν ἀπέναντι τῆς λατρείας. Ἀρκοῦνται τινες εἰς τὸ νὰ εἶναι ἀπλῶς «καλοὶ χριστιανοὶ» καὶ περιορίζουσι τὴν ἔννοιαν τῶν δύο τούτων λέξεων εἰς μόνην τὴν τήρησιν τῶν ἠθικῶν διατάξεων τοῦ Χριστοῦ, καὶ τούτων πάλιν συμφῶνως πρὸς τὴν ἰδιότητα τῶν ἐρμηνειῶν.

Ἐξ ἀντιθέτου πάλιν: ἀπὸ ἔλλειψιν ἐπαρκoῦς κατηχήσεως ὑπάρχουσι πολλοὶ χριστιανοὶ περιορίζοντες τὴν θρησκευτικότητά των εἰς μόνην τὴν λατρείαν καὶ μεταξὺ αὐτῶν παρὰ πολλοί, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀπογυμνώσει τὴν λατρείαν των παντὸς πνευματικοῦ περιεχομένου, ἀρκοῦμενοι εἰς τύπους τινὰς ἐξωτερικοῦς καὶ μόνον.

Δὲν ἔλειψαν ποτὲ αἱ ἀκρότητες ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν καὶ ἡ ἀμάθεια εἶχε πάντοτε τὰ θλιβερὰ τῆς θύματα.

Ἐχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τῶν τύπων ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ διότι ἄνευ αὐτῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκδηλώσῃ τις τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον. Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἐν ἰσχύϊ τελειότατον σύστημα λατρευτικῶν τύπων, διὰ τῶν ὁποίων ὑψοῦται πρῶγματι ὁ πιστὸς μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς. Ἡ παρομῆλσις τῶν τύπων καὶ τῶν συμβόλων παρακωλύει τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς θρησκευτικότητος ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ Θεοῦ.

Ἐξ ἄλλου ὅμως εἶναι δλεθρία ἡ τάσις τῆς ἀπογυμνώσεως τῶν τύπων ἀπὸ τῆς πραγματικῆς τῶν ἐσωτερικῆς ἀξίας. Τὸ σημεῖον τοῦτο ἰδιαίτερος κατεπολέμησεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ἀγῶνά Του ἐναντίον τοῦ φαρισσαϊσμοῦ.

Β'. — Ἡ ἀληθὴς λατρεία ὀφείλει νὰ γίνεταί «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ». Πᾶς ἐξωτερικὸς τύπος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν εἶναι ἐκφρασις τοῦ «πνεύματος» καὶ ὡς τοιοῦτος πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται καὶ νὰ τηρῆται ὑπὸ τῶν πιστῶν.

Τὸ φελλίζειν τροπαῖα καὶ ὕμνους διὰ μόνων τῶν χειλέων, ἐνῶ ὁ νοῦς τρέχει τῆδε καὶ κείσε καὶ ἡ καρδία πάλαι διὰ ζητήματα ἄσχετα πρὸς τὸ περιοχόμενον αὐτῶν, δὲν ἀποτελεῖ, βεβαίως, λατρείαν τοῦ Θεοῦ (πρβλ. Ματθ. στ'. 7). Τὸ παρίστασθαι ἀπλῶς καὶ μόνον, ἀπροσέκτως καὶ αὐθαδῶς εἰς τὴν ἐν τῷ ναῷ λατρείαν, τὸ προσφέρειν κηρὸν καὶ ἔλαιον, χωρὶς καθαρὰν καρδίαν (Αὐτόθι ε'. 23 - 24) δὲν εἶναι πράξεις λατρείας εὐπροσδεκτοι παρὰ τῷ Θεῷ. Τὸ παρίστασθαι πρὸ τοῦ Θεοῦ ἐν καυχίᾳ καὶ ὑψηλοφροσύνῃ εἶναι βδέλυγμα ἐνώπιον Αὐτοῦ (Λουκ. ιη'. 10 - 15).

«Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον» καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδευνώσει». Ἰδοὺ ἡ βάσις τῆς ἀληθοῦς καὶ εὐπροσδέκτου παρὰ τῷ Θεῷ λατρείας.

Ἡ συναίσθησις τῆς ἰδίας ἁμαρτωλότητος καὶ ἀδυναμίας, ἡ ἐπίρρησις πίσεως ἐλπίδος ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀπόλυτος πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα ἐμπιστοσύνη ἡ εἰλικρινὴς καὶ βαθεῖα εἰς τὸ θέλημα Αὐτοῦ ὑποταγή, μετὰ προηγούμενον τῆς καρδίας καθαρόν ἀπὸ παντὸς μίσους καὶ πάσης ἀκαθάρτου σκέψεως καὶ ἐπιθυμίας. Ταῦτα εἶναι τὰ σπουδαιότατα σημεῖα τῶν προϋποθέσεων τῆς εὐπροσδέκτου καὶ ἀληθινῆς λατρείας.

Συμπλήρωμα ταύτης ἀναπόφευκτον καὶ ἀναγκαῖον εἶνε ἡ ἐν τῷ βίῳ προσπάθεια πρὸς ἐμπρακτον ἐφαρμογὴν τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ ἡ κατὰ πάντα συμμόρφωσις πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Ἐκκλησίας (Ἰακώβου α'. 22-27), δι' ὅλου τοῦ βίου τοῦ πιστοῦ.

Τοιοῦτους ζητεῖ «τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν» ὁ Οὐράνιος Πατὴρ, καὶ ταύτην τὴν προσευχὴν καὶ τὴν λατρείαν ἀποδέχεται «εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς». Ταύτης τῆς λατρείας ὑπόδειγμα τυπικὸν παρέδωκεν ἡμῖν ὁ Χριστὸς τὴν «Κυριακὴν Προσευχήν» (Ματθ. στ'. 9 13), ὑπογραμμὸν δὲ τῆς λατρείας ταύτης ζωντανὸν ἀφήκεν ὁλόκληρον τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον καὶ τὸν σταυρὸν ἀκόμη Αὐτοῦ «ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ» Α'. Πέτρο. β'. 21), διδάσκων ὅτι ὁλόκληρος ἡμῶν ὁ βίος ὀφείλει νὰ εἶναι διαρκὴς καὶ ἀκατάπυστος λατρεία τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς, ἐν τῇ προσπάθειᾳ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (Ματθ. ε'. 16).

Ε. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Σημεῖα εὐδοίωνα.

Κηρύσσω τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἀ' Συνεδρίου τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὁ Μακαριότατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐξεφράσε τὴν ἱκανοποίησιν αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐργασιῶν καὶ τῶν πορισμάτων τοῦ Συνεδρίου καὶ ἐτόνισεν ὅτι «γενικὴ ἐπήρξεν ἡ εὐχαρίστησις ἐκ τῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς πορείας καθόλου τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, ἐκ τῆς ἐπικρατησάσης μοναδικῆς τάξεως, ἐκ τῆς προθυμίας καὶ ἀδιαπτώτου προσοχῆς τῶν συνέδρων καὶ τῆς καλῆς διεξαγωγῆς καὶ διαχειρίσεως τῶν ζητημάτων τοῦ Συνεδρίου ὑπὸ τῶν ἀναλαβόντων αὐτά». Αἰὶοί ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης «αἱ καθ' ἑκάστην τελοῦμεναι ὑποδειγματικαὶ θεῖαι λειτουργίαι, τὰ κηρύγματα, αἱ ἀνακοινώσεις, ἡ ἀνταλλαγὴ γνώμων, ἡ ἀδελφικὴ ἀναστροφή, παρήγαγον ἰδεώδη τινὰ πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν, ἐν ἣ ἐξήσαμεν πάντες ἐπὶ τετραήμερον ἡδῆ. Ἦτο καταφανὴς ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ χαρὰ πάντων τῶν συνέδρων ἐκ τῆς παρασχεθείσης εἰς αὐτοὺς ἐνκαιρίας τῆς μετ' ἀδελφῶν ψυχικῆς ἐπαφῆς καὶ πνευματικῆς ἐπικοινωνίας, καταφανὲς καὶ τὸ ζῶηρότατον ἐνδιαφέρον μεθ' οὗ παρηκολούθηον τὰ ἐκτιθέμενα ζητήματα». Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου ἀντιπροσωπεύουσιν ὄντως τὸ γενικὸν τῶν μετασχόντων τοῦ Συνεδρίου αἶσθημα, διότι πράγματι πάντες ἐξῆσαν εἰς «ἰδεώδη τινὰ πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν», ἢ ἠσθάνθησαν νὰ ἐπιδρῶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν των μέχρι τοῦ σημείου νὰ λεπνηθῶσι διότι ἔληξαν τόσον ταχέως αἱ τόσον ὄραται ἐνκαιρίαι τῆς τοιαύτης «μετ' ἀδελφῶν ψυχικῆς ἐπαφῆς». Δικαίως ἄρα τὸ Συνέδριον καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ τέπου καὶ ἀπὸ μέρους τῆς κοινῆς λαϊκῆς γνώμης παρηκολοῦνθήη μετὰ τοσοῦτον ἐνδιαφέροντος καὶ τόσαι ἐπὶ τῇ συγκλήσει του ἐξεφράσθησαν ἐλπίδες. Ἡ εὐχὴ τοῦ Μακαριωτάτου «ὅπως τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐφημεριακὸς Κλήρος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐγαρμόσῃ ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ ποιματικῇ αὐτοῦ δράσει τὰ πορίσματα τοῦ Συνεδρίου» ἀπηχεῖ πράγματι τὰς εὐχὰς ὁλοκλήρως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ μετ' ἀνακοινώσεως εἶδεν εἰς τὰς ἀσκόλους ταύτας στιγμὰς τὸν ἱερὸν Κλήρον ἐξαιρούμενον εἰς τὸ ἔγος τῶν περιστάσεων καὶ ἐμπνεόμενον ὑπὸ τοῦ πόθου πρὸς πραγμάτωσιν τῆς θείας ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς του. Τὰ δ' ἐν τῷ γόλλῳ τούτῳ δημοσιενόμενα πορίσματα τοῦ Συνεδρίου καταδεικνύουσιν ὅτι πράγματι ἔχει ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς του ταύτης ὁ ἐφημεριακὸς Κλήρος καὶ μετὰ πόθον βλέπει ὅτι ἐνεκα πλείστον ὄσων λόγων δὲν κατώρθωσεν ἔτι ν' ἀπαποκριθῇ εἰς τὰς πολλαπλὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας, δι' ἃς συμπάσχει τῇ ἀληθείᾳ μετὰ τῆς πασχούσης χριστιανικῆς ζωῆς, εἶναι μὴ πως ἀνάγκη νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀπέτελεσεν πάντοτε τὴν μοναδικὴν δύναμιν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ τὴν χειροτέραν μάλιστα τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος; Εἴθε «τὸ ἄλλας τῆς γῆς» ν' ἀσκήσῃ πράγ-

ματι τὴν ἣν ἔχει παρὰ τοῦ Σωτῆρος δύναμιν καὶ χάριν!

Ἡ ἑλληνικὴ νεολαία θρησκευτοῦσα.

Πολὺς καὶ σοβαρὸς ἐγένετο λόγος ἐν τῷ Ἀ' Συνεδρίῳ τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν περὶ τῆς εἰδικότερας μερίμνης ἧς δικαιούται ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἡ νεώτερα γενεά, καὶ διάφορα μετὰ προτάθησαν καὶ ἐγένοντο ἀποδεκτὰ διὰ τὴν οργηματοικὴν τῆς νεολαίας παιδαγωγῆσιν κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἶτε ἐκ πάσης ἐμπέφως παρήγορον τὸ γεγονός ὅτι ἔχει μόνον ἀπὸ μέρους τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιμῆτων τοιαῦται διατεροῦνται καὶ μελετῶνται γνῶμαι, ἀλλὰ καὶ ὅτι αὐτὴ αἴτη ἡ ἑλληνικὴ νεολαία ἀποδεικνύει καὶ αὐτὰς πόσῃ δύναν ἔχει διὰ τὴν θεῖαν ἀλήθειαν καὶ πόσον ἐπιθυμεῖ νὰ μεῖνῃ προσκεκολλημένη εἰς τὰς σωτηρίους ἀρχὰς τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τὰς ἀντιξόους διὰ τὴν θρησκευτικότητα αὐτῶν συνθήκας, ἐφ' ἃς ἀνατρέφεται καὶ παιδαγωγεῖται. Ἐνεποίησεν ἐνφροσύνην κατὰ πληξιν τὸ γεγονός ὅχι μόνον τῆς πνευκῆς συρροῆς τῶν νέων καὶ τῶν ἐφηβῶν τῆς πρωτευούσης καὶ τῆς γείτονος εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων Παθῶν καὶ τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ καὶ ἡ τάξις καὶ ἡ ἐνκομιὰ καὶ ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ἐνλάβεια μεθ' ἧς παρηκολούθησαν τὰ τελοῦμενα. Τὸ γεγονός τοῦτο, ὑποπεσόν καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἀντίληψιν, ἐπεγραμμίσθη ὑπὸ πάντων τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας. Προεκάλεσε δὲ ζῶηροτάτην συγκίνησιν παρὰ τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ, ὅστις ἐπελήγη τῶν δοθησιῶν ἐνκαιριῶν ἵνα ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ φερέλπιδι τούτῳ γεγονότι. Περιστὸν θὰ ἦτο, μάλιστα μετὰ τὰ ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν Ἐφημεριῶν ἀποφασισθέντα, νὰ τοιυσθῇ ἡ ἀξία, ἣν ἔχει διὰ τὴν Ὁρθοδόξον Ἐκκλησίαν ἡ τοιαύτη τῆς νεολαίας στροφή καὶ αἱ ἐποχρώσεις, αἵτινες διεγρόφονται ἐνώπιον τῶν λειτουργῶν αὐτῆς ἐκ τῆς στροφῆς ταύτης.

Πανταχοῦ οἱ αὐτοί.

Ἀγαπώσομεν εἰς τὸν «Πάνταινον» τῆς Ἀλεξανδρείας ὅτι ἀπὸ τινος ὁ αἰγυπτιακὸς ἔτεπος, ἐξ εἰδικῆς δ' ἀφορμῆς καὶ τὸ δῆο αἰγυπτιακὰ κοινοβουλευτικὰ σώματα ἐπισηκολήθησαν ἐπὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἱεραποστολῶν καὶ ἡ μετ' ἐκείνησις προσπαθεῖ διὰ διπλωματικῶν ἀνακοινώσεων νὰ κατενείσῃ τὸν κατὰ τῶν ξένων θρησκευτικῶν ταγμάτων ἐρεθισμὸν τῆς κοινῆς γνώμης, ἡ δὲ τοῦ ἰθαγενεῶς μωσονλιματικοῦ κόσμου ἀντιπλάθεια κατ' αὐτῶν δὲν ἀποκλείεται, ὑπερθεωρουμένη, νὰ ἐκσπίσῃ εἰς θύελλαν. Ἀπεκαλύφθη δὲ ὅτι ἐν τινι τῶν τελευταίων συνεδριῶν τῆς αἰγυπτιακῆς Γερουσίας ὅτι ἐν τοῖς διδασκτικοῖς μετ' ἐγγειοῖσις τῶν ξένων σχολείων θίγεται ἡ μωσονλιματικὴ θρησκεία τῆς ἀνεχομένης τὰ ἐν λόγῳ μοναχικὰ τάγματα χώρας, οἱ μικροὶ δὲ μωσονλιμανόπαιδες διδάσκονται λατινικὴν κατήχησιν καὶ ἐξαναγκάζονται νὰ φοιτῶσιν εἰς καθολικοὺς νασούς. Πρώττον δηλαδὴ αἱ περιβόητοι αὐταὶ «missions» καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, ὅ, τι ἐπιδιώκουσι πανταχοῦ.

ἐπὶ τὸ πρόσημα τῆς τάχα ἐκπαιδεύσεως τῶν εἰς τὰ σχολεῖά των πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς κερῆως φοιτῶντων νέων ἄσχοδοι προσημιτισμὸν διὰ πλαισίου ἐκβιασμοῦ. Καὶ τί μὲν θὰ προῦξη ἡ ἐπιτόπιος κερῆωσις πρὸς λήτρωσιν καὶ προηλάσιν τῶν μορσοκλιμαροπαίδων ἐκ τῶν ἀνέχων τῶν ἐπιπορευομένων τῆν παιδείαν καὶ ἅμα διὰ τοιοῦτον ἀνάγκηρον τροπὸν ἐπιδιωκόντων τῆν ἀξίωσιν τοῦ ποιμνίου τοῦ ῥωμαίου προημεριόχου, ἀποτελεῖ ἐπιθέσιν ἐνδιαφέροντων τῆν αἰγυπτιακὴν ἐπιζωότηταν. Ὅτι οὖτως ἐπισπᾶται τῆν προσοχὴν ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων εἴτε ἡ φθορὰ ἢ προσγινόμενῃ ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ σχολείων εἰς τοὺς εἰς αὐτὰ φοιτῶντας ἑλληνοπαιδας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ὀρθοδόξου διασποράς. Τὰ σχολεῖα ταῦτα στήθησιν καὶ πλουτίζονται καὶ μεγαλύνονται ἐκ τῶν ἀδούων διδάκτρων τῶν γοιέων τῶν ἑλληνοπαιδων. Ὁρθῶς λοιπὸν ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἀξῶν κ. Νικόλαος εἰσηρεῖται σθεναρὰν ἀντίθεσιν διὰ ἀντασιασμὸν τῶν ἑλλήνων γοιέων, ἢ δύναις τῶν ὁποίων εἴτε μὲν μεγάλη, ἀλλὰ σήμερον ἀδυναεῖ. Ἐὰν ἡ αἰγυπτ. κερῆωσις βραδύτη ἢ τὰ ἀπαγορεύση νομοθετικῶς τῆν καθ' ὅλον εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα φοίτησιν τῶν ἀνηλίκων ἢ τὰ ἐκδιώξη τὰ τὰματα καὶ τὰς σχολὰς των ἐκ τῆς Αἰγύπτου, οἱ ἑλληνοκέρεις συσσωματούμενοι δύνανται καὶ μόνοι ἢ τὰ ἀσφαλίσουν τὸν πρὸς τῆν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν τέκτων των σεβασμὸν; ἢ τὰ προκαλέσων τὸν μαρσασμὸν τῶν σχολείων. Ὑποτίθεται τοῖς ἀλλοτρίστον ὅτι οἱ γοιεῖς οὗτοι οὔτε ἀρησιόθησοι εἴτε, οὔτε ἀρησιπαιδισεῖς.

Οὐδὲν τὸ παράδοξον.

Ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις ἐξ αὐτοῦ τοῦ σοβιετικοῦ ἔργου ὅτι, παρὰ τῆν ὀσμυρὰν ἑσσωδεστέραν καὶ διὰ σατανικωτέραν δλονὲν μεθόδων δίωξιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν Ρωσίᾳ, τὰ ἀποτελέσματα πολλακίς ἀποβαίνουσιν ἀντίθετα τῶν προσδοκωμένων. Ἰδοὺ δηλώσεις τινὲς τῶν ἡωσικῶν ἐφημεριδῶν: «Θὰ ἐγαίνετο ἀπίστευτον, καὶ ὅμως εἴτε ἀληθὲς ὅτι εἰς τὰ σχολεῖά μας ἐπάσχει διδασκαλία θρησκευτικῆ» «θρησκευτικὰ μαθήματα παραδίδονται εἰς σχολεῖά μας τῆ ἀδείᾳ αὐτῶν τοῦ διενθνητῶν των» οὗτοι δικαιολογούμενοι λέγουσιν ὅτι σπονδάζουν τῆν ἀνθρωπίνην γέσιν καὶ συγκρίνον τὸς θρησκευτικοὺς μύθους πρὸς τὰ ἐπιστημονικὰ γεγονότα». «Παραλλήλως πρὸς τῆν ἀξίωσιν τῆς ἀθείας βλέπουν ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ ὀργανῶσις ὀσμυρὰ καθίστανται δραστηριώτεραι». «Τίς θὰ ἐπίστευεν ὅτι κατὰ τὸ δέκατον πέντετον εἶτος τῆς ἐπαρυστάσεως ὀλοκλήρως γονία εἶτος σοβιετικοῦ σχολείου θὰ κατείχετο ἐπὶ εἰκότων τοῦ Χριστοῦ καὶ διαφόρων ἁγίων καὶ ἀπὸ κανὸνικῆς αἱ ὀποιαὶ ζώνονται κατὰ τὰς κερμακὰς καὶ τὰς εορτάς; Ἀπὸ τὸ «εἶρον» περιβάλλον ἐμπρὲι καὶ ἐποβάλλει διηγήσεις περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων. Μία ἐντατικὴ προπαγάνδα θρησκευτικῆ ἀσκέται». «Κάποιος ἱερεὺς διεφορῆμισε μίαν παιδικὴν γονίαν εἰς τῆν ἐκκλήσιαν τον. Εἰς τοὺς τοίχους ἀνέγραψε στίχους διὰ τὰ παιδιά καὶ ἐν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ νόμου καθ' ὃν ἰδῶνται δύνανται νὰ ἀσκούν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν. Ὑψηλότερον ἐποποθέτησε

μίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐβλογοῦντος τὰ παιδιά. Ἐκκόντες τὰ παιδιά κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὀεῖρεθῆς προσπαθοῦν νὰ τὰ παρῶσων εἰς θρησκευτικὰς ὀργανῶσις». Ἀνταποκρίται ἐκ Ρωσίας γράφον ὅτι ἡ θρησκευτικὴ γίρησις ἐξακολοῦνθῆ ὀ μόνον τὰ ἐγίσταται, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀξίωεται. Ἄλλ' εἰς ταῦτα πάντα οὐδὲν τὸ παρῶδοξον. Ἡ γίρη τῶν ἀνθρώπων εἴτε γέσει χριστιανῆ, ὀ τι δὲ θὰ παρῶσῶσι εἰς τὸν κόσμον ὀταν ὀ καιρὸς ἐπίσῆ, μετὰ τὸν ἀναβαπτισμόν τῆς ἐν τῆ ἁγνῶν καὶ τῶ ἀγνῶν τοῦ μαρτυρίου, θὰ ἡν ἀληθῶς καὶ ἀσφαλῶς κατὰ πηκτικόν.

Ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας εἰς ἐν ἐκ τῶν ὀραιῶν φιλοσοφικῶν χρονογραφημάτων του ἐκφρῶζει εὐλογον ἀγανάκτησιν διὰ τῆν καταστροφὴν, διὰ τῆς ὀποίας ὀ ἄνθρωπος ἐννοεῖ νὰ ὑπογραμμῶσι τὰς εορταστικὰς του εἰρήσεις «Ἐορτάζει τὸ Πάσχα, καὶ δὲν μένει ἀρνάκι ζωντανὸ στὰ λειβάδια» εορτάζει τὰ Χριστοῦγενά του, καὶ δὲν μένει γαλοπούλα ζωντανὴ σὲ κοτέτσι. Ἐορτάζει τῆν Πρωτομαγιά του, καὶ δὲν μένει λουλοῦδι σὲ χλαρὸ κλαδί... Εἰδικῶς διὰ τῆν τελευταίαν προσθέτε ὀτι «λουλοῦδι δὲν ἔμεινε ζωντανὸ. Καὶ αὐτὸ ὀνομάζεται Ἐορτὴ τῶν Ἀνθῶων. Ἄλλ' ἂν αὐτὸ ὀνομάζεται εορτὴ, τότε τί πρέπει νὰ ὀνομασῆ πανωλεθρία, καταστροφή, ἐξόντωσις, θρῆνος, κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς; Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις. Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐφευρέθησαν καὶ ἰσχύουν μόνον γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ ὀλα τὰ ἄλλα πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ὀ θάνατος εἴτε εορτὴ, Μία ὀραία εορτὴ, τῆν ὀποίαν διοργανῶνει, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὀ Βασιλεὺς των, ὀ ἄνθρωπος, πρὸς τιμὴν των. Ἄν τὰ πτωχὰ αὐτὰ πλάσματα δὲν εἴτε εὐχαριστήμενα μετὰ τὸν Βασιλέα των, ἔχουν λάθος. Δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιθυμήσουν καλύτερον».

Τῆ παρελθούσῃ Δευτέρῃ οἱ παλαιοὶ μαθηταὶ τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς Βασιλείου Ἀντωνιάδου ἐτέλεσαν ἐν τῷ πανεπιστημιακῷ ναῶ τῆς Καπνικαρέας τὸ τεσσαρακονθήμερον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ μνημοσυνον. Τῆν θείαν μυσταγογῶν ἐτέλεσεν ὁ σεβ. μητροπολίτης Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβρόσιος, κατ' αὐτὴν δὲ καὶ κατὰ τῆν ἐπιμνημόσυνον ἀκολουθίαν παρῆστησαν ὀ Μαζαρ. Ἀρχιεπίσκοπος, ὀ παρὰ τῆ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος Ἀποκρισιάρχιος τοῦ Οἴκου, Πατριάρχου σεβ. μητροπολίτης κ. Χρῶσανθος, οἱ ἐκ τῶν συνοδικῶν καὶ τῶν παρεπιδημούντων ἱεραρχῶν, εὐρισκόμενοι ἐν Ἀθῆναις μαθηταὶ τοῦ ἀειμνήστου, ὀ Πρῶτανις τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κ. Δυοβουνιώτης μετὰ καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ πολλοὶ τῶν τιμῶντων τὸν αὐτὸν. Ἐκ μέρους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίου ὀ καθηγητῆς αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ ἀειμνήστου κ. Γρηγόριος Παπαμειχάη προσεἶθε τὰ ἀκόλουθα:

Πρὸ τεσσαρακονθήμερου ἐν πένθει βαθεῖ κηδεύσαντες τὸν πεφιλημένον διδάσκαλον οἱ εὐγνώμονες μαθηταὶ, συναγόμεθα καὶ σήμερον ἐν τῷ εἰκῷ τοῦ Κυρίου ἐπὶ μνημοσύνῳ τοῦ Βασιλείου Ἀντωνιάδου. Μνήμονες τῆς παλαιᾶς μετ' αὐτοῦ ἀναστροφῆς, συνήλθομεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ γεγαροῦ διδασκάλου, καὶ περιβεβέμενοι ἀλλήλους ὀς συνακροατὰς τῶν σοφῶν καὶ συνετῶν

διδασκῶν τοῦ κοινοῦ ἡμῶν καθηγητοῦ συναναβαίνομεν νοερώς τὸν χλοερὸν ἐκείνον λόγον τῆς ἐν Χάλκῃ φιλοσοφίᾳ ἡμῶν τροφῆς, καὶ συγκαθεζόμεθα ἐπὶ τῶν μαθηματικῶν ἐδράνων ἐν ταῖς παραδόσεσι τῆς Σχολῆς, ἐν αἷς ἐδέσποζεν ἀπὸ τῆς ἐδρας ἡ ἐμβροτιῆς καὶ γαλιναῖα μορφή τοῦ Ἀντωνιάδου. Ἡ νοερά αὐτὴ κατὰ ταῦτας τὰς στιγμὰς πῆσις τῆς μνήμης πρὸς τὸ φρεῖον ἐκείνου καὶ γόνιμον παρελθόν, ἐν ᾧ πλαισιούται ἡ ζωηρὰ τῆς προσωπικότητος τοῦ Βασιλείου Ἀντωνιάδου εἰκὼν, ἀποτελεῖ δι' ἡμῶν πηγὴν μεγάλῃ παραμυθίας.

Ἡ Λογικὴ τῆς Ἰόππης, ἐν τῇ ζωῇ οὖσα, «ἐν πλήρει ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίησεν» κατὰ τὸν ἱερὸν συγγραφέα τῶν «Πράξεων» ἀποθνήσκουσα, πᾶσαι αἱ χῆραι, παρισταῖαι τῷ Πέτρῳ, ἐπεδείκνυν ἐν συγκινήσει «χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ὅσα ἐποίησεν μετ' αὐτῶν οὖσα». Ὁ Βασιλεὺς Ἀντωνιάδης κατ' ἅπαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὸ μακρὸν στάδιον πλεῖστα ἐποίησεν ὑπὲρ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἐκκλησίας, διδάσκων ἅμα καὶ συγγραφεὺς διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφίδος σοφίᾳ γενεᾶς ὅλας ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν, ἅμα δὲ καὶ διὰ τοῦ παραδείγματός καὶ τοῦ ἥθους φρονηματίζων. Ἀφ' ἧς δ' ἐκοιμήθη, οἱ παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ τὰ νάματα τῆς θεολογικῆς γνώσεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς ἀρυσθέντες ἐν εὐγνώμονι διαθήσει καὶ ἐγκραυλίσσει ἐπίδεικνύμεθα ἀλλήλοις τὰς συγγραφάς του, ἐν αἷς ἀπεθυσασθήσαν αἱ σοφαὶ διδασκαί, ὅσας ἐποίησεν μετ' ἡμῶν ὧν ὁ καλὸς διδάσκαλος.

Διότι ὁ Βασιλεὺς Ἀντωνιάδης ἦτο ὁ ὄντως σοφός, ὁ σοφὸς τὴν σοφίαν ἐκείνην, ἣν ἡ Γραφὴ χαρακτηρίζει ὡς «ἐπιστήμην» ἅμα καὶ «σύνεσιν». Ὁ Ἀντωνιάδης ἦτο ὁ πηγαῖος σοφός, ὁ τὴν θεολογικὴν καὶ τὴν φιλοσοφικὴν αὐτοῦ γνώσιν καταρτίζων ἐκ τῆς βαθείας ἀρόσεως καὶ τῆς ἀμέσου γνώσεως τῶν πηγῶν: ἐκ τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ ἀπὸ τῶν προγονικῶν ἡμῶν φιλοσόφων. Ἐντεῦθεν αἱ συγγραφαὶ αὐτοῦ ἔχουσι τὴν σφραγίδα τῆς ἀμέσου ἐνοράσεως καὶ τοῦ ἀθρομήτου, εἶνε ἄμεσα δημιουργήματα τῆς ἰδίας πρωτοτυπίας ὡς γνήσια ψυχικὰ βιώματα καὶ ἀπανυάσματα, εἶνε, κατὰ τὸ γραφικόν, «ἔξοδοι ζωῆς». Ἐκ τῶν σελίδων αὐτῶν ἀναθρώσκει ὁ βαθὺς ἐλληνιστής, ὁ πλατὺς Βιβλογνάστης, ὁ εὐρύνους φιλόσοφος, ὁ γνήσιος καὶ εἰλικρινὴς θεολόγος, ὁ ἀκριβολόγος ἐρημηγευτής, — συλλήβδην ὁ πολυμερῆστατος θεολόγος καὶ φιλόσοφος, ὁ μετ' ἐπιστήμης καὶ συνέσεως προσανατολίζων τὰ παλαιὰ καὶ τὰ νέα πρὸς τὰ ἀβάνια καὶ διατυπῶν τὰς γνησίας καὶ ἀκριβεῖς δεοντολογίας.

Καὶ μνημονοῦμεθα ταύτην τὴν στιγμὴν οἱ πάντες μετ' ὀπόσης ἀνυψίας ὁ σεμνὸς διδάσκαλος μετελαμπάδευεν εἰς ἡμᾶς ταύτην αὐτοῦ τὴν σοφίαν, πόση δ' ἀξιοπρεπῆς προσήνεκα καὶ ἐρασιμὰ γλυκύτης ἐπέβαλλε τὴν αὐθεντίαν τῶν διδασκῶν του εἰς τὰς ἡμετέρας ψυχάς.

Καὶ λέγει πρὸς ἡμᾶς καὶ κατὰ τὰ μνημόσυνα ταῦτα ἡ θεολογικὴ του σοφία ἀπὸ τῶν σελίδων τῶν βαθυστοχάστων αὐτοῦ πονημάτων:

«Προσέλθετε πρὸς με οἱ ἐπιθυμοῦντές μου καὶ ἀπὸ τῶν γεννημάτων μου ἐμπλήσθητε» τὸ γὰρ μνημόσυνόν μου ὑπὲρ μέλι γλυκύ, καὶ ἡ κληρονομία μου ὑπὲρ μέλιτος κηροῦ» (Σειρ. κδ' 19—20).

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου, ἣ ἐν τῷ σώματι αὐτῆς ἀριθμοῦσα δύο παλαιούς τοῦ Βασιλείου Ἀντωνιάδου μαθητάς, ἐν ὀνόματι τῆς ἑλληνικῆς θεολογίας τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος συμπαρασταμένη μετὰ τῆς πλειάδος τῶν μαθητῶν αὐτοῦ κατὰ τὰ μνημόσυνα ταῦτα, συνεύχεται ἐξ μέσης ψυχῆς ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ μετὰ τῶν ἁγίων τὴν μεταρίαν ψυχὴν τοῦ κρατίστου ἐν τῇ θεολογικῇ ἐπιστήμῃ συνεργιστοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δημοσιευθέντων ἤδη ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως τῶν τροποποιήσεων τοῦ Καταστατικῶ

νόμου τῆς Ἐκκλησίας, δι' ὧν καθίσταται 13μελὴς ἡ Ἱ. Σύνοδος ὁ Μακ. Πρόεδρος προσεκάλεσε τηλεγραφικῶς ὡς συμπληρωματικὰ μέλη διὰ τὴν διανοουμένην Συνοδικὴν περίοδον τοὺς Στ.β. Μητροπολίτας Βελλῶν καὶ Κορίνθου Ἰωάννην, Πλωμαρίου Κωνσταντῖνον, Ἡλείας Ἀντωνίου καὶ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολύκαρπον.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπέκρινεν ἱερὰν ἀκολουθίαν ἐπὶ τῇ προσελεύσει εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν ἐκ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, καταρτισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου.

—Προερχόμενος ἐξ Ἱεροσολύμων ἐπὶ κεφαλῆς Σέρβων προσκυνητῶν ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Σβορνικίου καὶ Τούλας Νεκτάριος, μέλος τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπεσκέψθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ μακρὸν.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως διαμαρτυρηθῆ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον διὰ τὰς παρεισφρισάσας εἰς τὴν Δικονομίαν (Νόμος 5383) ἀντικανονικὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 3, περὶ «ὑποδείξεως» ὑπὸ τῶν ἐφημερίων τῶν δύο μελῶν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου, καὶ 169, περὶ παύσεως τῶν ψαλτῶν καὶ ἰεωκόρων «μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπείας».

—Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ (15) ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἤγε τιμητικὴν εορτὴν ἐν καταμέστῳ τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πέντε καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν ἐπιστημονικῆς δρασεως τοῦ ὁμοτίμου καθηγητοῦ κ. Ζήκου Ρώση, πενήκοντα ἐτῶν τοῦ ὁμοτίμου καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Μεσολογγῆ καὶ τριάκοντα πέντε ἐτῶν τοῦ ἐπιτίμου καθηγητοῦ, Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, κ. Χρυσόστομου Παπαδοπούλου. Μετὰ σύντομον εἰσήγησιν τοῦ Πρυτάνεως κ. Κ. Δυοβουνιώτου, περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς μὲν δρασεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὁμίλησεν ὁ καθηγητὴς Ἀρχιμ. κ. Βασ. Στεφανίδης, εἶτα δὲ περὶ τῆς τοῦ κ. Ζ. Ρώση ὁ Πρύτανης κ. Κ. Δυοβουνιώτης, μετ' ὧν περὶ τῆς τοῦ κ. Ἰω. Μεσολογγῆ ὁ καθηγητὴς κ. Ἰ. Ἀλιβιζάτος. Τὸ ἐκ καθηγητῶν, ἐπιστήμων, φιλομούσων καὶ φοιτητῶν πυκνότερον ἀκροατήριον δι' ἐπανειλημμένων καὶ ζωηρῶν χειροκροτημάτων ἐξεδήλου τὴν συγκίνησίν του ἐπὶ τῷ σπανίῳ τούτῳ πανηγυρικῷ ἐπιστημονικῷ εορτασμῷ τῶν καλαιμαίων σικανέων τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης, ὧν ὁ κ. Ζ. Ρώσης ἄγει ἤδη τὸ ἐνενηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Μετὰ τὸ πέρας τῆς σεμνοτάτης τελετῆς ἅπαν τὸ πλῆθος παρελίσαν πρὸ τῶν τιμηθέντων καθηγητῶν συνεχάρη αὐτοὺς θεομῶς.

—Ἐπιστέλουσιν ἡμῖν ἐκ Κερκύρας: Καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ὅπως καὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὁ σεβ. Μητροπολ. Κερκύρας κ. Ἀλέξ. Ἰωάννου μέγαν ἐπεδείξατο ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων καὶ τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς εὐρισκομένων. Οὕτω πρωτοβουλίᾳ αὐτοῦ συνέστη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ προτοσυγκέλλου κ. Χρυσάνθου Πολίτου, ἣτις περιελθούσα τὰ διάφορα καταστήματα τῆς πόλεως συνέλεξεν εἶδη πρώτης ἀνάγκης, ἄρτον, ζυμαρικά, ὄρυζαν καὶ ζάχαριν, ἅτινα

διενεμήθησαν παρά τῆς ἱ. μητροπόλεως εἰς οἰκογενεῖας ἀπόρων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ὑπερέβη τὰς τριακοσίας. Ἐπίσης ἀρκετὰ μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ διενεμήθησαν εἰς πολλὰς οἰκογενεῖας ἀπόρων (ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ὑπερέβη τὰς ὀτακοσίας) παρά τε τῆς ἱ. μητροπόλεως καὶ τῶν ἐνοριακῶν Φλοπτόχων Ταμείων, διοργανωθέντων νῦν ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου ἐπὶ τὸ συστηματικώτερον. Εἰς δὲ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπανορθωτικαῖς φυλακαῖς κρατουμένους (ἄνω τῶν 100) παρετέθη γεῦμα μερίμνη τοῦ σεβ. Μητροπολίτου κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Πάσχα, διενεμήθησαν δὲ καὶ σιγαρέτα.

—Μετὰ μεγάλης λαμπρότητος διεξήχθησαν καὶ ἐφέτος αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα ἐν Κερκύρα· ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἀλέξανδρος, καίτοι ἀδιάθετος ἀπὸ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆ, ἐν τούτοις δὲν παρέλειψε ποσῶς τὸ καθήκον αὐτοῦ. Παρέστη εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς λιτανεῖας, ἱερὰς ἀκολουθίας καὶ τελετὰς. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς Μ. Ἐβδομάδος ἐχοροστάτησεν εἰς διαφόρους ἱ. ναοὺς τῆς πόλεως. Τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Μ. ὠρῶν καὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Μ. Παρασκευῆς ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἐτέλεσεν ὁ Πρωτοσύγκελλος κ. Χρῦσανθος Πολίτης ἐκφωνήσας κατάλληλον λόγον. Τὸ ἐσπέρας τῆς Μ. Παρασκευῆς ὁ Σεβ. μητροπολίτης παρηκολούθησε τὸν ἐπιτάφιον τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ, τὸ δὲ Μ. Σαββίτῳ τὴν κεκατονισμένην λιτανεῖαν τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος μετὰ τοῦ Ἐπιταφίου, μεθ' ὃ προπορευομένου τοῦ Σταυροῦ, τῶν ἱερέων καὶ δ. ἀκόνων καὶ ἀκολουθουσῶν τῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου μετέβη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναόν, ὅπου ἐτέλεσε τὴν πρώτην Ἀνάστασιν.

—Κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα ἐτέλεσε τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀναστάσεως ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου (Π. φρουρίου) παρισταμένων τῶν ἀρχῶν, ὀλοκλήρου τῆς στρατιωτικῆς φρουρᾶς καὶ πολλῶν χιλιάδων χριστιανῶν. Τὴν ἐπομένην ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ, τὸ δὲ ἐσπέρας ἐτέλεσε τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀγάπης ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ὅπου καὶ ἀνεγνώσθη τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον εἰς διαφόρους γλώσσας κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον. Κατὰ τὴν τρίτην τῆς διακαινησίμου ὁ Σεβ. παρηκολούθησε τὴν θ. λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ὁ Πανοσιολ. Πρωτοσύγκελλος ἐξεφώνησεν πανηγυρικὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, οὗ τὸ ἱ. λείψανον μέχρι τοῦ ἀπογεύματος τῆς ἡμέρας ἐκείνης εὐρίσκειται ἐκτεθειμένον εἰς προσκύνησιν τῶν πιστῶν. Καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ Σεβασμιώτατος ἐδέχθη ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει τὰς ἐπισκέψεις ἐπισήμων καὶ ἄλλων πολλῶν εὐσεβῶν, εἰς οὓ; διένειμε κοκκίνα ὠτ.

—Μεγαλοπρεπῶς ἑορτάσθη ἐν Καρδίτῃ καὶ ἐφέτος ἡ ἑορτὴ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιωτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Γεζεκίηλ πρὸ πενταετίας καθιερωθεῖσα λιτανεῖα τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ἱερομάρτυρος ἁγίου Σεραφείμ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου, τοῦ θαυματουργοῦ, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων Πλήθος κόσμου συνέρευσε ἐξ ὅλων τῶν Θεσσαλικῶν πόλεων δι' ἐκτάκτων ἀμαξοστοιχιῶν αἱ διέθεσαν καὶ ἐφέτος οἱ Θεσσαλικοὶ σιδηρόδρομοι. Εἰς τὴν πλατεῖαν εἶχε στηθῆ διαφυστόλιστος καὶ σημαιοστόλιστος ἀψὶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἦτο

ἠρτημένη ἡ εἰκὼν τοῦ ἐπισκόπου Λαοσίης καὶ Τρίκκης Διονυσίου τοῦ Σκυλοσόφου, ὅστις ἀπαναστατήσας κατὰ τῶν Τούρκων τὸ 1601 ἔτος συνεμαρτύρησεν μετὰ τοῦ ἁγίου Σεραφείμ ἠρωϊκῶς πεσὼν ἐν Ἰωαννίνοις Κάτωθεν τῆς ἀψίδος ἑστῆ ἡ πομπή, ὁ δὲ Σεβ. κ. Γεζεκίηλ ἀνέπεμψε δέησιν καὶ ἔστειψε τὴν εἰκόνα τοῦ ἐθνομάρτυρος Διονυσίου διὰ στεφάνου δάφνης προσφωνήσας καταλλήλως. ἐν ᾧ ὁ μὲν στρατὸς παρουσίαζεν ὄπλα, ἡ δὲ στρατιωτικὴ μουσικὴ Λαοσίης ἐπαίανιζε τὸν Ἐθνικὸν ἕμνον, σημαρχία δὲ ἀεροπλάνων ἐκ Λαοσίης ἵπτατο ἀνωθεν τῆς πομπῆς ὧς ἀντιπρόσωπος τῆς κυβερνήσεως ἀφίχθεις ἐξ Ἀθηνῶν παριστάτο ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τοῦ στρατοῦ στρατηγὸς κ. Ν. Σπυρόπουλος ἐν μεγάλῃ στολῇ. Περί δὲ τῆς 6—8 ὥραν ἐτελέσθη ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθεστηρίων ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἡ «Ἀθηνᾶ» εἰς ἣν ἔλαβον μέρος 150 νεάνιδες. Μεχρὶ τοῦ μεσονυκτίου ἐπαίανιζον ἐν τῇ πλατεῖᾳ ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ Λαοσίης καὶ ἡ φιλαρμονικὴ τῆς πόλεως, καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀνεχώρησεν ἑκακτον τραίον διὰ Βόλον με τοὺς ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Θεσσαλίας προσκυνητὰς, οἵτινες ἀπεκόμισαν ἀρίστως ἐντυπώσεις. Ὅλη ἡ πόλις τῆς Καρδίτσης ἦτο σημαιοστόλιστος καὶ φωταγωγημένη.

—Γραφουσα ἡμῖν ἐκ Κυθῆρων ὅτι τῇ Κυριακῇ, τῶν Βιῶν ἐπανακάμψαντα τὸν σεβ. μητροπολίτην Κυθήρων κ. Δωρόθεον μετὰ μακρὰν ἐκείθεν ἀπουσίαν ὑπέδεχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ πανηγυρικῶς ὀλόκληρος ἡ πόλις ἡγουμένων τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἀρχῶν αὐτῆς μετὰ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ τῶν μαθητῶν, πάντων ἐξεληθόντων εἰς ὑπάντησιν τῆς Α. Σ. Ὁ σεβ. μητροπολίτης κατεβυθθεὶς μετὰ παντὸς τοῦ πλήθους εἰς τὸν μητροπολ. ναὸν παρέστη εἰς δέησιν ἐπὶ τῇ ἀφίξει του, τῇ δ' ἐσπέρα χοροστατήσας ἐδίδαξε τὸ πυκνότερον ἐκκλησιασμα. Τῇ Μ. Δευτέρᾳ πάντες οἱ ἱερεῖς τῆς νήσου καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν ναῶν ἀφικόμενοι εἰς τὴν μητροπολ. ἔβραν ὑπέβλινον τὰ σεβάσματά των τῇ Α. Σ., ἣτις καὶ ἀμέσως ἐπέληψθη τῆς περὶ τῆς φιλανθρωπίας μερίμνης, ἐφ' ἣ τοσαύτης ἀξιοῦται ἀγάπης ἐκ μέρους τοῦ εὐσεβοῦς πριμνίου τῆς ἐπαρχίας του.

—Πρὸς οικονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν συσσιτίων τῶν ἀπόρων μαθητῶν Ἀγρινίου ἀδεία τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Αἰτωλοακαρνανίας ἐψήλησαν αἱ ἀκολουθίαι τῆς Μ. Ἐβδομάδος καὶ τοῦ Πιοχα ἐν συρροῇ πλήθους εὐσεβῶν ἐν τῷ ἰδιοκτῆτῳ ναϊδίῳ τῶν καπνεμπόρων ἀδελφῶν Παπαστράτου, αἱ δὲ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ τοῦ ὠ. ἀ. ἠ. σκοποῦ. Εἰς τὸ συσσίτιον τοῦτο λαμβάνουσι μέρος καθ' ἐκάστην διακόσιοι εἰκοσιν ἐν ὄλῳ μαθηταί, ἡ δὲ μηνιαία δαπάνη ἀνέρχεται εἰς 15 χιλιάδας δραχμῶν ἐξοικονομουμένας δι' ἐράνων μεταξὺ τῶν πάντοτε προθύμων εἰς τοιαύτας εἰσφορὰς κατοίκων τοῦ Ἀγρινίου. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ μαθητικὸν τοῦτο συσσίτιον λειτουργεῖ ἐν Ἀγρινίῳ ἕτερον συσσίτιον διὰ 320 ἀπόρους κατοίκους τῆς πόλεως, τῆς ὄλης μηνιαίας δαπάνης ἀνερχομένης εἰς 35 χιλιάδας δρχ. χορηγουμένης ὑπὸ τῶν Ἀδελφῶν Παπαστράτου. Τὴν Διεύθυνσιν καὶ διαχείρισιν ἀμφιτέρων τῶν συσσιτίων ἔχει ὁ ἐν Ἀγρινίῳ ἀντιπρόσωπος τοῦ καπνεμπόρικοῦ οἴκου ἀδελφῶν Παπαστράτου καὶ θεῖος αὐτῶν κ. Δημ. Καββαδίας, φαρμακοποιός, ἀληθῶς εὐσεβῆς ἐπιστήμων, αἰσθανόμενος βιβύτατα τὴν δύναμιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ διαπρύσιος κήρυξ τῶν ἀνθρωπιστικῶν αὐτοῦ ἀρχῶν, γνωρίζων κατὰ τὴν ἀποστολικὴν παραγγελίαν νὰ προϊύταται πάντοτε καλῶν ἔργων ἐπ' ὠφέλεια τῆς κοινωρίας.

ΔΕΛΤΙΟΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΔΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΝΡΥΟΣΤΟΜΟΣ
ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΜΟΣΗ
ΕΙΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80. ΕΣΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΝΕΡ. ΔΟΛ. 3
ΜΟΝΟΚ ΚΑΙ ΗΑΘΗ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 100
Η/ΩΨ ΤΟΡΙΩΝ ΔΡΧ. 60. ΙΕΡΩΝ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμβάσματα δέον νὰ διευθύνωνται :

Σεβ. Μητροπολ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντίνου. Γραφεῖα Ι. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφωρῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται :

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Ἀρχιεπισκοπικὴν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν θρησκευμάτων καὶ τῆς Δημοσ. Ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἑλλάδος, δεχθὲν παράκλησιν τοῦ Πρωτ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, διὰ προεδρ. διατάγματος ἀνεγνώρισε τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λειτουργοῦν Ἱεροδιδασκαλεῖον «Ἅγιος Ἀθανάσιος» ὡς ἰσοτίμον πρὸς τὸ ἐν τῇ ἱ. μονῇ Βελλᾶς λειτουργοῦν Ἱεροδιδασκαλεῖον, ὡς ἐφαρμοζομένου ἐν αὐτῷ προγράμματος παρεμφεροῦς πρὸς τὸ τοῦ Ἱεροδιδασκαλεῖον τούτου.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πάσαν νέαν ἐκδόσιν ἢ ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Β. Α. Μυστακίδου, Δύο Ἀρχιεπίσκοποι Ἀχαιοῦν (πρώτης Ἰουστινιανῆς) ἐν Τυβίγγῃ παρὰ Μαρτίνῳ τῷ Κρουσίῳ Γαβριήλ (1597) καὶ Ἀθανάσιος (1593) καὶ Πελαγονίας Ἱερεμίας, τὰ κατ' αὐτοὺς ἀνεκδοτὰ ἐγγραφα (Ὑποδοχὴ φιλοξενία, ἐκθέσεις συζητήσεως θρησκευτικαί, ἡμερολογιακά, Ἀπλόγια Κρουσίου, μετὰ τριῶν φωτοτυπιῶν), Ἀνατύπ. ἐκ τῆς «Θεολογίας». Ἀθῆναι 1932.

Γω. Ε. Μεσολογγιά Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Γῆ Ἁγία, Ἐκδ. β' ἐπισημμένη καὶ εἰκονογραφημένη, Ἀθῆναι 1932. Ἐξαντληθεῖσα; τῆς α' ἐκδόσεως τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἔργου τοῦ γεραροῦ καθηγητοῦ-προσκυνητοῦ, ἐγένετο ἀνάγκη γὰρ ἐκδοθῆ τούτο τὸ δεύτερον μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων προσθηκῶν ὡς ἐκ τῶν ἐν τῷ μεταξὺ ἐπελευθουσῶν πολιτικῶν καὶ τοπικῶν ἐν τοῖς Ἁγίοις τόποις μεταβολῶν, τῶν ὁποίων ἀνάγκη νὰ ἔχῃσι γνῶσιν οὐ μόνον οἱ μεταβαίνοντες εἰς προσκύννησιν τῆς ἁγ. Γῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν γένει παρ' ἡμῖν φιλόστοργες. Ἡ ἐκδόσις, ταύτην τὴν φοράν καὶ δι' εἰκόνων κεκοσμημένη, ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον βοήθημα εἰς τοὺς ἐκ τῶν εὐσεβῶν ὁμογενῶν μεταβαίνοντας εἰς Παλαιστίνην, τῶν ὁποίων αἱ τάξεις εὐεχεῶς ἀφ' ἱκανοῦ ὁσημέραι περισσότερον πυκνοῦνται.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν.

Προσκαλοῦμεν τὸ τρίτον τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ προσόντα συμφωνοῦς τῷ νόμῳ, ὅπως μέχρι τῆς 25ης Ἰουνίου ἐ.ε. υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικά πιστοποιη-

τικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν τῶν υποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς κενῆς θέσεως ἐνὸς ἐφημερίου τοῦ ἐν Σακαρίῳ Ὁρωποῦ ἱ. ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἐν Ἀθῆναις τῇ 17ῃ Μαΐου 1932. † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Ἐπισκοπὴ Ἀδμυτῆς καὶ Σφακιῶν.

Κενωθείσα; τῆς ἐνορίας τῶν χωρίων Μιξόρουμα, Ἁγ. Πελαγίας, Φραττί καὶ Διπλοχωρίου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5148 νόμου τῆς 10 Ἰουλίου 1931 (ἄρθρα 30 καὶ 32), καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 410) 61 π. ἔτους ἐγγράφου τῆς ἐπαρχιακῆς συνόδου Κρήτης, καλοῦμεν ἐξ ὀνόματος τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Κρήτης ἄπαντας τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω νόμου ὁριζόμενα προσόντα, ὅπως υποβάλλωσιν ἡμῖν μέχρι τῆς 25 Μαΐου ἐ.ε. αἰτήσιν μετὰ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν, πρὸς ἀνακήρυσιν υποψηφίων δι' ἐκλογὴν κανονικοῦ ἐφημερίου. Ὁ γενικός μητροπολιτικός ἐπίτροπος ὄρχιμ. Ἀγαθάγγελος Λαγογιάρδος

Ἱ. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 30 τοῦ νόμου 5148 περὶ τροποποιήσεως τοῦ νομ. διατάγματος τῆς 17 Δεκεμβρίου 1923 περὶ ἐνοριακῶν κῶν καὶ ἐφημερίων, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὰς χηρεύουσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Κοινοτήτων Περδικάκι, Παλαιομανίνης Φραγκουλείκων, Ἁγίου Θωμά-Μεσολογγίου καὶ Κουδουνίου, ὅπως ἐντὸς 15 ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς σήμερον υποβάλλωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἱ. μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου ὁριζόμενα δικαιολογητικὰ ἐγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν. Ἐν Ἀθῆναις τῇ 16ῃ Μαΐου 1932. † Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Κωνσταντίνος.

Ἱ. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Ἡ ἱερά μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας συμφωνῶσας τῷ ἄρθρῳ 78 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5148 καλεῖ τοὺς βουλομένους νὰ θέσωσιν ὑποψηφιότητα διὰ τὰς χηρεύουσας ἐνορίας τῶν χωρίων Ἄνω Δωριῶν (Τριφυλίας) καὶ ἁγίου Σώστη (Ὀλυμπίας) ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλλωσιν αἰτήσεις μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων σχετικῶν δικαιολογητικῶν. Ἐν Κοπαρισσίᾳ τῇ 16 Μαΐου 1932. (Ἐκ τοῦ μητροπολιτικοῦ γραφείου).

Ἱ. Μητρόπολις Μεσσηνίας.

Προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἐνοριῶν Χατζῆ καὶ Αἰπείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ ἰσθῶσιν καὶ ἔχοντας τὰ ἐκ τοῦ νόμου προσόντα, ὅπως ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον υποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα ἡμῶν τὰ ἀπαιτούμενα ἐγγραφα ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι. Ἐν Καλάμαις τῇ 12ῃ Ἀπριλίου 1932.

† Ὁ Ἱ. Μεσσηνίας Μελέτιος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱεράς μητροπόλεως Φθιώτιδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδικτικὴν δημοπρασίαν ἐμπολήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν, οἱ ἄγροί Γοαρμμένης ἐν ὄλῳ 27 τῆς ἱ. μονῆς Ἀγάθωνος βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 924 ἐ.ε. διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱ. μητροπόλεως Φθιώτιδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀταμίᾳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22 Μαΐου ἐ.ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὄραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ ὑπ.ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ Πρόεδρος † Ὁ Φθιώτιδος Ἰάκωβος.

Τόπος «Φοῖνιξος» ὁδὸς Σταδίου 44